

v zatohli tej uri ob bolnih lučeh
končajo se naše povesti o sreči,
povesti, Marija, o mrtvih očeh.

O mrtvih očeh, ki skelijo, Marija,
o mrtvih očeh, ki bolijo, Marija,
o mrtvih očeh, ki ne sijejo več,
o mrtvih rokah, ki ne grejejo več.

Midva sva, Marija, samotno drevo,
samotno drevo, ki zaprtih oči
si sanja pozimi pomladno nebo
in ptico, ki v vejah si gnezdo gradi.
Zato naj okoli te suhe cvetlice,
ti listi osuti, razsuti po tleh,
počakajo maj in počakajo ptice —
ah, z bilkami v kljunčkih in z nebom v očeh!

KOLODVORSKA RESTAVRACIJA

Lojze Krakar

Tukaj je zadnja postaja Ljubljane,
kadar prehodiš vsa pota noči,
tu srečaš v bratskem objemu pijane
cipe, poete in zgledne meščane,
tu kot v peklu ob tej uri so zbrane
duše zgubljenih ljudi.

Sredi med njimi kot angel se v belem
suče natakark zaspanih oči,
v kotu pri mizi z obrazom zbledelim
truden in zmučen pijanec čemi,
zraven se cipa gre s starcem debelim
srečno zaljubljenko ... lačnih oči
gleda jo mladi popotnik, željan
belih teh prsi — in vina pijan.

V kotu spi Čargo. Ob njem se prepira
družba poetov že od včeraj zvečer;
eden, naslonjen na mizo, študira,

kaj je to pravzaprav čas in vsemir,
drugi na skrivaj po žepih nabira
ficke poslednje za golaž in pir.

Jutro šumi po zbujenem peronu,
dan je — ljudje spet na delo gredo.
Mi tu kot v temnem živinskem vagonu
bolni jetniki v neznano gremo.
Psuje čistilka nas, psuje natakár,
ven nas pometajo skupaj s smetmi —
koga kaj briga, zakaj tale Krakar
v uri tej čudni še tukaj čemi!

Koga kaj briga: ljudi ne, ne vlakov.
Vlaki vriskaje gredo svojo pot.
Kaj mar ljudem za zgubljene bedake,
ki ne vedo več ne kam in ne kod.
Mi več nikamor od tod ne vemo,
ko da naš vlak več nikamor ne pelje,
nas le morda kdaj na tračnicah zmelje
trudne do smrti življenja kolo.

HVALA, DRAGA

Lojze Krakar

Živel sem dolge dni na dnu temnice
in nič več štel ne ur ne temnih dni,
odvadil se človeške govornice
in skoraj že umrle so oči,
pošla je vera, da še kdaj to mine
in še za smrt bilo ni več moči —
potem nenadno neki dan v temine
gomile moje si stopila ti.

Kot igle je v oči že oslepele
zabodel svoje žarke sončni dan,
da zaječal sem kot zadet od strele,
oči zakril si in te pahnili stran.